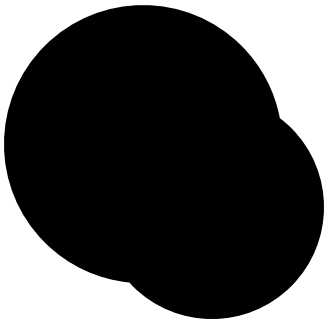

R

N

L

R

ROSA

NEO

LOY

RAUCH

LÁZNĚ

Záštitu výstavě udělili
ministr kultury České republiky Martin Baxa,
ministerský předseda Svobodného státu Sasko Michael Kretschmer
a hejtman Libereckého kraje Martin Půta.

The exhibition is held under the auspices
of the Minister of Culture of the Czech Republic, Mr. Martin Baxa;
the Minister President of the Free State of Saxony, Mr. Michael Kretschmer;
and the Governor of the Liberec Region, Mr. Martin Půta.

Speciální poděkování / Special Thanks
Marcus Steinhäuser
Mike Schubert
Annett Thürigen
Sylvia Seufert
Tomáš & Anna Pleslovi

Texts © Filip Suchomel and Marcela Suchomelová
All works of Rosa Loy, VG-Bild-Kunst; © courtesy of Galerie Kleindienst, Leipzig /
Kohn Gallery, Los Angeles / Gallery Baton Seoul, Korea /
Gallery Lyles & King, New York
All works of Neo Rauch, VG Bild-Kunst; © courtesy of Galerie EIGEN + ART,
Leipzig/Berlin und David Zwirner Gallery
© Uwe Walter (Berlin)
© Ludwig Rauch (Berlin)
© Museum of Fine Arts Liberec – Lázně
ISBN 978-80-87707-67-8

VERWOBENE SPHÄREN

ROSA

LOY

Pigments of the Magical Garden Femininity

Solange die Rose zu denken vermag,
Ist niemals ein Gärtner gestorben!
(Gottfried Keller, *Green Henry*, 1854)

The origin of Sibille Rauch's artistic name – Rosa Loy (*1958, Zwickau) – lies in a delicate flower with a direct personal connection to a poetic quote by the writer Gottfried Keller. She created it soon after her wedding. Then she also appropriated the "y" that had been denied in the spelling of her first name, adding it to the end of her maiden name (Leu). Interestingly, a colour not found in the spectrum of a light beam, as it has no assigned wavelength, is also named after roses. However, Rosa Loy is clearly recognisable in the spectrum of contemporary painters, but being a female artist, her career is far from being a bed of roses.

In her work, she presents a unique painting style that references surrealism – magical surrealism – and, programmatically and explicitly, feminism. As a devoted patriot, she claims allegiance to local folklore, verbal art and the cultural memory of German, or more specifically, Saxon history. Before her studies with Prof. Felix Müller at Leipzig's Hochschule für Grafik und Buchkunst (HGB), where she later also completed her master's degree with Prof. Rolf Münzner (1993), she worked as a gardener or garden engineer with a diploma from Humboldt University of Berlin.

Leipzig, with its currently exceptional and inspiring *genius loci*, located at the confluence of three rivers – the White Elster, the Pleiße and the Parthe – and between the Monarchs Hill, the Gallows Hill and industrial heaps – dumps of rocks from former mining activities at the now-closed opencast lignite mines – is an inherent part of the lively cultural landscape of Saxony, which, to this day, reflects strong traces of industrialisation. In 1985, the city became both the home and artistic base for Neo Rauch's *femme fatale*. After the fall of the Berlin Wall, their shared yet divided studio moved to the former Spinnerei cotton mill – now a creative centre in the western part of the metropolis of Leipzig – when the mill closed in 1992. The paths of the artistic couple are intertwined, though very different, and both work successfully on the international stage. They each create their own unique independent work, but there is so much that they have in common. As a working couple, they document how the forces of masculinity and femininity can intertwine successfully.

The primary merit of the visual narrative in Rosa Loy's work is the focus on the theme of WOMAN, or more precisely, femininity. The female figures,

Pigmenty magické zahrady ženství

> „*Solange die Rose zu denken vermag,*
> *Ist niemals ein Gärtner gestorben!*“
> (Gottfried Keller, *Zelený Jindřich*, 1854)

Umělecké jméno Sibilly Rauch – Rosy Loy (*1958, Zwickau) hledejme v křehké květině s přímou osobní vazbou na básnickou citaci u spisovatele Gottfieda Kellera. Vytvořila si je záhy po svatbě. Jen si ještě přivlastnila upřené ypsilon ze svého křestního jmena a připojila je na konci svého rodného příjmení (Leu). Podle růží je pojmenovaná i pro zajímavost barva, kterou nenajdeme ve spektru světelného paprsku, protože nemá žádnou připsanou vlnovou délku. Rosu Loy však ve spektru současných malířských osobností rozeznáváme zřetelně, nemá však zdaleka jako žena-umělkyně, jak se říká, na růžích ustláno.

Ve své práci prezentuje svůj jedinečný malířský styl odkazující k surrealismu – magickému nadrealismu a programově, a jednoznačně k feminismu. Hlásí se jako oddaná patriotka k lokálnímu folkloru a lidové slovesnosti i kulturní paměti německých, potažmo saských dějin. Ještě před svým studiem u prof. Felixe Müllera na lipské akademii – Hochschule für Grafik und Buchkunst (HGB), kde později rovněž ukončila mistrovská studia u prof. Rolfa Münznera (1993), pracovala jako zahradnice, resp. zahradní inženýrka s diplomem z Humboldtovy university v Berlíně.

Lipsko jako současné výjimečné a inspirativní *genius loci* rozpoložené na soutoku tří řek, Bílý Halštrov, Pleiße a Parthe, mezi Monarchovým vrškem, Šibeniční horou a průmyslovými haldami – skládkami hornin z bývalé důlní činnosti uzavřených povrchových hnědouhelných dolů, patří neodmyslitelně ke svěží kulturní krajině Saska, ve které i dnes zůstaly signifikantní silné otisky industrializace. V roce 1985 se stalo pro *femme fatale*